

fra 1875, at vi have faaet en midlertidig Finantslov, uanset at Rigsdagen har havt fulde 6 Maanedes Tid til at behandle den ordinære Lov, nemlig første Gang den 24de Marts 1875; da havde Rigsdagen været sammen i 6 Maanedes Tid, uden at den ordinære Finantslov var blevet færdig. Det vil med andre Ord sige, at det altsaa er fra den Tid, da det Parti, til hvilket det ærede Medlem hører, har faaet afgjort Flertal i det andet Thing, at det har vist sig, at de 6 Maanedes Tid ikke er tilstrækkelige.

Krieger: Efter at den sædvanlige, regelmæssige Finantslov nu for lidt siden er bleven enstemmig vedtaget ved 2den Behandling og oversendt til 3die Behandling, er man vel ikke for dristig, naar man med Sikkerhed gaar ud fra, at den paa Mandag vil blive endelig vedtaget ved 3die Behandling. Vi have jo allerede hørt af den høitærede Finantsminister, at den i saa Tilfælde vil blive indstillet til Hans Majestæts Sanction. Under disse Omstændigheder forekommer det mig, at der overhovedet slet ikke ligger nogen Magt paa, hvilken Vej man nu slaar ind paa med Hensyn til den for Nødstilfælde foreslaaede midlertidige Finantslovs Afgjørelse, enten man lader den gaa til 3die Behandling, for da endelig at forkaste den, lader den sporløst forsvinde eller forkaster den nu. Jeg kan ikke se Andet, end at man med den største Sindssro kan stemme for dens Forkastelse i dette Dieblis, og man kan det saa meget desto mere, som man, fordi man stemmer for Udvalgets Indstilling, jo ingenlunde derfor slutter sig til ethvert Ord, som findes i den Motivering, hvortil Indstillingen støtter sig. Som Følge deraf, og jeg kan tilføie endnu mere efter den Maade, hvorpaa den ærede Ordfører udtalte sig idag, er, om jeg saa maa sige, al aktuel Interesse ved Forhandlingen borte. Forhandlingen har, hvis der overhovedet er nogen Forhandling, det, man pleier at kalde en ren akademisk Karakter, og da en saadan jo ikke er det, der frister til udførlig Udtalelse, og heller ikke er det, der nærmest og væsentligst hører hjemme i en repræsentativ Forsamling, saa er det ganske naturligt, at jeg ikke føler mig opfordret til en saadan Gaaden i Enkelthederne, en saadan udførlig Gransking af Betænkningen over den midlertidige Finantslov, som der under andre Omstændigheder maaste kunde være Anledning til. Derfor er det kun et Par Ord, jeg vil tilføie med Hensyn til Fortiden, og jeg kan da ikke gjøre Andet, end hvad jeg allerede har gjort flere Gange. Hver Gang jeg finder, at den midlertidige Finantslov blev noget ilde behandlet, har jeg ment, det

var ligesom uridderligt, naar Sagen vilde fremhæve, at den dog maaste, naar Alt kom til Alt, i adskillige Tilfælde blev noget udførlig forfulgt. Jeg vil nemlig bede om, at den midlertidige Finantslov, som jeg taler om, maa blive fastholdt i dens oprindelige, rene, naturlige Karakter. Man maa ikke til en midlertidig Finantslov stille Fordringer, som den efter sin Natur aldeles ikke er bestemt til at fyldestgjøre. Nu kan det jo ikke falde mig ind at have det Mindste at indvende imod et Forsøg paa at forbedre den virkelige, midlertidige Finantslov: den, som bliver vedtaget for et kort, begænsset Tidrum under saadanne Omstændigheder, at man venter at faae en virkelig, endelig Finantslov, i saa Tilfælde vil naturligvis enhver Forbedring være ønskelig, skjøndt jeg ikke kan tilbageholde den Bemærkning, at det næppe nærmest er enten Folkethinget eller Landsthinget, der er opfordret til disse Forbedringsforsøg, naar Regjeringen selv tror at kunne forelægge Lovforslaget i dets uforandrede Form. Men, som sagt, enhver Forbedring, man kan enes om, vil aabenbart blive modtaget af Alle med Tilfredshed. Jeg tror, det ligger i en saadan midlertidig Finantslovs Karakter, at den indeholder Mindre end den endelige. Det er netop Dnset om saa snart som muligt at faae den endelige Finantslov, som ganske naturlig maa paatrykke den virkelige, midlertidige Finantslov et mere farrigt Præg; thi ellers vilde man jo komme i en ligefrem Selvmodsigelse, naar man, inden man var kommet paa det Rene med, hvilke nye Bevillinger man vilde vedtage, gav Bemyndigelse til at foretage Noget, som kun kunde udføres, efter at den nye Bevilling var vedtaget. Derfor maa man aldeles bestemt adskille den virkelige, midlertidige Finantslov fra den endelige. Ligesaa lidt som man af et Uhr, der er bestemt til at gaa i 24 Timer, kan forlange, at det skal gaa i 8 Dage, og bebreide det, at det ikke vil gaa længere end 24 Timer, ligesaa lidt kan man forlange af den oprindelige, rene, ægte, midlertidige Finantslov, at den skal kunne fyldestgjøre de samme Krav som en endelig Finantslov. Nu vil jeg ikke sige et eneste Ord, der kunde være beregnet paa at svække, hvad den ærede Ordfører har udtalt om Dnsseligigheden af Finantslovens betimelige Tilveiebringelse, lad mig sige forinden den 1ste April. Det er en unaturlig lang Tid, selv om det kun gaar indtil 31te Marts, selv om Loven vedtages inden den 1ste April. Alt, hvad han i saa Henseende har sagt, kan jeg fuldstændig understrive. Jeg vil dog tilføie en Henstilling og Betragtning til ærede Medlemmers Dverveielse, ogsaa til den ærede Ordførers Dver-